

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Y. F.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2017, č. j. 1 A 30/2017 – 28.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Ustanovenému advokátovi Mgr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- [1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 3. 2017, č. j. KRPA-87891-22/ČJ-2017-000022; tímto byl podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění; doba zajištění stěžovatele byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
- [2] Ze spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 9. 3. 2017 kontrolován hlídkou Policie ČR poté, co byl údajně přistižen při krádeži. Na místě se prokázal doklady Polské republiky vystavenými na jméno B. M. A., nar. dne X. Stěžovatel hlídce uvedl, že doklady jsou pravé a jeho vlastní. Následně se na místo dostavila hlídka Policie ČR Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, oddělení

pobytové kontroly, pátrání a eskort, které stěžovatel uvedl, že není občanem Polské republiky, ale Ukrajiny, a že se na území České republiky nachází nelegálně, jelikož nemá platné vízum. Následně byl ztotožněn dle cestovního dokladu jako Y. F., dle odborného vyjádření oddělení dokladů a specializovaných činností bylo zjištěno, že v případě předloženého průkazu totožnosti občana Polska se jedná o celkový padělek, stejně tak v případě polského řidičského průkazu. Stěžovatel do České republiky přicestoval naposledy dne 21. 1. 2015, a zůstal zde do současné doby. Vycestoval pouze jako turista na jeden den do Německa a do Rakouska. Stěžovatel správnímu orgánu uvedl, že v Praze bydlí v pronajatém pokoji s dalšími 4 lidmi, adresu bytu si nepamatuje.

- [3] V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že považuje vyhodnocení možnosti uložení zvláštních opatření stěžovateli soudem za obdobně nepřijatelné jako v případě téhož vyhodnocení situace žalovanou. Co se týče údajné neúčelnosti uložení zvláštních opatření, žalovaná i městský soud nesprávně vycházely z jakési fikce stěžovatelovy nespolehlivosti pramenící z využití padělaných dokladů občana Polska, což bez zohlednění toho, že se stěžovatel dosud nikdy neprotivil žádnému individuálnímu správnímu rozhodnutí a nelze konstatovat, že by snad kdykoliv jakýmkoliv způsobem mařil výkon správního vyhoštění, nemůže samo o sobě obstát.
- [4] Stěžovatel zdůrazňuje, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o pobytu cizinců byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do dne 24. 12. 2010. Právní předpis členského státu upravující danou problematiku tedy musí být po tomto datu vždy vykládán v souladu se smyslem, cíli a požadavky návratové směrnice. Na tuto skutečnost ostatně Nejvyšší správní soud upozornil již ve svých rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51, a ze dne 28. 3. 2012, č. j. 3 As 30/2011 - 57.
- [5] V žádném případě tedy nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců, čemuž se nebezpečně blíží praxe žalované, která v případě cizinců, kteří využili padělaný pas, bez bližšího zkoumání individuálních okolností případu vždy přistupuje k zajištění takového cizince.
- [6] Stěžovatel upozorňuje na to, že Nejvyšší správní soud svým rozsudkem č. j. 5 Azs 20/2016 - 48, ze dne 28. 2. 2016 po předložení věci rozšířenému senátu výslovně odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí.
- [7] Obdobně je třeba odmítnout jakékoliv paušalizované a neindividualizované posuzování zajišťovaných cizinců, přičemž právě rozhodnutí žalované je příkladem takového postupu, neboť žalovaná fakticky vyšla pouze z existence padělaného polského dokladu, aniž by blíže posuzovala individuální okolnosti případu stěžovatele. Jelikož městský soud se ve svém stručném vypořádání stěžovatelovy žalobní námitky k předmětnému názoru fakticky přihlásil, nemůže obstát ani napadený rozsudek.

pokračování

- [8] Stěžovatel s ohledem na výše uvedené požaduje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
- [9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.
- [10] Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je rovněž přípustná.
- [11] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal v intencích § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelem a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.
- [12] Podle § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, mimo jiné pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
- [13] Zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců je přípustné jen tehdy, pokud je cizinec starší patnácti let, bylo mu doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění a jsou zjištěny konkrétní skutečnosti, v nichž jsou spatřovány ve smyslu § 124 odst. 1 citovaného zákona důvody pro zajištění cizince. Tyto konkrétní skutečnosti musí být v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu konstatovány, musí být dostatečným podkladem pro odůvodnění některého z nebezpečí uvedeného v citovaném ustanovení a musí být individualizovány k osobě konkrétního cizince, aby se proti nim mohl účinně bránit.
- [14] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalované i městského soudu, že v případě stěžovatele byly podmínky pro zajištění za účelem správního vyhoštění splněny. Je nesporné, že stěžovatel je osobou starší patnácti let a zahájení správního řízení ve věci vyhoštění mu bylo oznámeno dne 10. 3. 2017.
- [15] Nelze přisvědčit stěžovateli, že správní orgány bez dalšího pouze z důvodu, že se stěžovatel prokazoval padělanými doklady, vyhodnotily nemožnost uložení zvláštních opatření stěžovateli dle § 123b a násl. zákona o pobytu cizinců.
- [16] Pro užití § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je třeba splnit dvě podmínky. První podmínkou je existence nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Toto nebezpečí shledal správní orgán v tom, že stěžovatel měl u sebe padělané doklady, které si sám obstaral a

kterými se prokazoval. Až poté co hlídka Policie ČR došla k podezření, že doklady jsou pravděpodobně falešné, přiznal, že není občanem Polské republiky a legitimoval se svým pasem.

- [17] Druhou podmínkou je, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Správní orgán na str. 3 rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepostačí stěžovateli uložit pouze zvláštní opatření, a to nejen s ohledem na padělané doklady, ale i z důvodu, že stěžovatel nesložil žádnou finanční hotovost ani neprokázal, že by takovou hotovostí disponoval (prohlásil, že prostředky na složení finanční záruky nevlastní), neuvedl přesnou adresu bytu, ve kterém se zdržuje, resp. uvedl, že si ji nepamatuje, a nemá hlášen v České republice pobyt, a rovněž z důvodu předpokládané pracovní činnosti stěžovatele na území České republiky bez jakéhokoliv pracovního povolení.
- [18] Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, kterého se stěžovatel sice zcela správně dovolává, nicméně z něj interpretuje nesprávné závěry na svoji situaci, konstatoval: „*Důvody zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, paušálně nevylučují možnost použití zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona). Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).*“
- [19] Z rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je tedy zjevné, že je vyloučeno, aby žalovaný přistoupil k vyloučení zvláštního opatření, aniž by přihlížel ke konkrétním okolnostem každého případu, což platí i v případě důvodů zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
- [20] V projednávané věci žalovaná a potažmo městský soud závěry citovaného usnesení rozšířeného senátu respektovaly. Posouzením možnosti uložení alternativních opatření k zajištění stěžovatele se náležitě zabývaly a své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnily. Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění žalované i krajského soudu za dostatečná.
- [21] Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).
- [22] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalované náklady řízení přesahující jeho běžnou správní činnost nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).
- [23] Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za 1 úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v relevantním znění (dále jen „advokátní tarif“), a to ve výši 3100 Kč [srov. § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu] a náhradu

pokračování

hotových výdajů paušální částkou za každý úkon právní služby ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem 3400 Kč.

- [24] Jelikož ustanovený zástupce doložil, že je plátcem DPH, zdejší soud mu takto vypočtenou částku navýšil o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, tj. 714 Kč [srov. § 14 odst. 2, § 36 odst. 1, § 47 odst. 1 písm. a) a 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v relevantním znění]. Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce 4114 Kč a bude mu vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 14. července 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu